Mullusest juttust meie teame, kuida ta ommad lapsed õppetand, enne kui ta hinge heitend — räkigo se just sedda, mis ta hingeheitmisse aial sündind. Sest kui ta hakkas surrema, siis se sõnnumi käis üle küla, kui kella heal — ja keikide käed loid risti, rõmustamist temma hingele palludes; nende temma wagga ello olli iggaühhe südame peäle hakkand. Egga keland temma sepärrast keddagit, lusti piddamast — agga häbbematta asjo ta ei sallind, ja igga patto assi aias tedda waljo sannale. Temma südame ette kaebas mitto wilets omma hädda, ja temma ukse lähweülle astus mitto kurw, kedda temma non ja sanna rõmustasid — mitto pöris pattust, temma waggadust tähhele pannes. Werre polest ta olli uesina wihhaga; agga Jummalat kartes, olli ta moistus woimust temma südame peäle sanud, ja sedda ennam maksis temma õigus keikide meleşt: sest temma waggadus ei olnud mitte temma enese jut, waid iggamees nägi sedda temma wiisist ja kombest. Kui nisuggune mees surremisse peäl on, kelle südda lõhki siis mitte Jummala pole! Iggast perrest töttasid sepärrast, weel Ardo Janit waatma — emmad ja isad, kes isse kui lapsed temma ees mängind, tullid omma lastega — iggaühhel wessi silmas — „kas näte, kui wanna taat lähhäb.“ Jah, ütles monni teine: „kui meie oskame, ommad lapsed õige tele sata, siis olli se temma, kes meid juhhatas.“ Ka olli monni senna tulnud, kes temma meelt kuriaste olli pahhandand; sest sedda õigem inimenne on, sedda ennam wihkab tedda mitto, ja mis õige inimenne wahhest koggematta ekşib, sest on kohhe armotu jut — agga mis aias temma wihkajaid nüüd senna? ei muud, kui nende hinge kahhetseminne — ja se aiab Jummala pole. Nenda sadab se wagga, issenmast taewa ja teisi — surno laua peält weel ta kutsub. Agga olleks üks